

Michel Deguy

(Traži traži istinu...)

Traži traži istinu
Tako se diže silna graja u duši
Oh! Kako je narasla dječja igrica!
Tražimo tražite istinu

Duša
Kao kuhinja na farmi
U kolovozu poslije večernjice
Niska i mlačna s mirisom zagorjele masti
Gdje muhe frazerske draže
Medne trešnjine i hladnokrvne zagonetke

Duša
Kao besmrtna vriština
Po kojoj psi progone teške fazane

Duša
Don Quijote
Koji se kasno kune da ga neće uhvatiti
Linja ljušti se na svome ležaju
Natkrio je sobu
Papirom s naslikanim vjetrenjačama

Utopljenik

Učitelj doziva k sebi na vodama.

Petar izabra da zaroni

Uz tutanj pramčani kip govora

Razdvaja biće i misao.

Pramčana riječ prikovana spram bezobličnog što nailazi

Podiže se i nanovo spušta

U moru stvaranja.

Gdjekad izroni zamišljeni utopljenik,

Na lomnom valu

Zadržava zaneseno brodolomno lice

I posve živ opet tone u ništavilo odakle biva izbačen

Menhir

Ali što ćete s nepredvidljivim? – s gregorijanskim pjevom, šimširovim kolutovima, samostanima, pjesmama Victoriji Colonna, zakletvama na čast i svečanostima, savezima vina i mesa, vatrometom, izumljenim cvijećem, izazovima i ozbiljnim smrtima.

Jer ostaje osornost rasta; isti način uspravljanja; uporna uzašašća psalama; isti način uspinjanja pod nebom, pružanja ljubavnih dlanova, otrgnuća sa zemlje sve do gotičkog vrška; to isprekidano stvaranje; sve što samo takvo kakvo jest može sačuvati pamćenje, kao isto toliko glava, različitih uzdignuća, ali odreda zagonetnog porijekla.

Što ćete s tim nestalnim, odriješenim i posvemnim svjedočanstvima; sa čistom erekcijom menhira; sa žrtvenicima nepoznatom bogu; sa svećeničkom tvrdoglavošću; s ispućenjem lapidarnih znakova u pustinji; sa činjenicom neizmjernog postojanja?

S tom raskoši, tim svečanim propinjanjem; s tvrdokornim opomenama čovjeka gromovnika koji kuca udvostručenim udarcima na taj u sebe zatvoreni svijet?

Kralj Sunce

Kada kralj rano ustajaše
Koračaše po dnu u vodi jutra

Skafander sa svilenim cipelama
Klizi duž ribljih vrhunaca
Salijeće dvore slomljenih jarbola.
U zori zlačanoj bez struja
Sja greben ljuskavih škrljaca

Mulj i naplavinu snatri kralj
Napustiti tako visoko da upozna
Na drugoj obali prozirnoga dana
Ribara crvenog koji nagnut prosipa
Na dno svoje svjetlosne udice

(Sve se podnosi...)

Sve se podnosi i dodiruje brojevi i hortenzije
Plavo i zeleno u danjem spektru
Dok s balkona savršeno pomičnog
Hitar čovjek člankonožac naginje se
Kroz mrežastu dušu nad sve stvari

Čovjek heliotrop
Čovjek antropoid

(Čekajte da vas...)

Čekajte da vas anđeo ponese
Na mjesto gdje se viđenje nudi bez čarolija
Lomna zemlja pod krovštem ruku
Sve je hod gdje se uzdiže ne Babilon
Čak ni golubinjak što ga vidje Jakov
Već se zemlja uspinje na žrtvenik tla
Sve do onog vrška same sebe ako znamo
Da nas srodnost njezinih tragova vodi spram
Njezinih brda usjeka međâ vodâ
Pukotine među satima gdje nalik na mazgu
Zemljin me put dijeli između svega i svega

(Sporo tijelo...)

Sporo tijelo krči zastore praznine
Do bokova utonuvši u zaborav
S tankom kukuljicom na očima

Tijelo filogenetičko tijelo
Magdalensko srednjovjekovno tijelo fiđijsko romantičko
Moderno tijelo div sukladan
Pjesmo oh vokativu srazmjerni
Toj odbjegloj razdaljini: gubitak što šiklja *sum*
Evo vode koja mi govori o bezdanu
Meandri njeni srebro govore mi o središtu i
Vatra noći i cvijeća pokraj
Ženo lica naslonjena na jecaj
 Oh zemljo odvrćena od kaosa pjesma
Parka za pletenicu svoju pabirči vlati
Koje joj pružaju nespoznatljive muze

Povijest

Kad svijet bijaše mediteranski
Dok noć za svijet bijaše noć
Ponoć tada ne bijaše prag istoga dana
Ni drugog već slobodan prijelaz u treći

Povijest postade okrugla kao zemlja
A vrijeme reflektor što pretražuje naša vretena
Unaprijeđeno lukavstvo njihov dan uhodi našu noć

Završeci

- ulomak –

Vrlo stari Takozvani tone u zimski san opásān knjigama
gazeći preko
Fikcije putem znanosti spram pustoši koja raste
I opásān potopom i egzodusom u jeziku svojem slijeva nadesno

Spol u Noinom telećem pergamenu
Životinje oglodane u Lorenzovim knjigama
Evo imena Četrdeset suznih eona na šarenici
I ništa još niste vidjeli a proganjanje

Consolatio

Gdje si bilo tisuću godina prije plačeš li što nisi bilo pod Ramzesom Rimom
pod Ljudevitom Muči li te što nisi kao cisalpinac otvorio kao neandertalac oči Gdje
si bilo sto godina prije tisuću godina

*

Malo ja ti misliš da si uskočilo u jureći vlak za posljednju ponajbolju etapu i
da ga izuzev neumješnost nećeš napustiti. Tijekom tisućljeća ti malo ja nisi postojalo,
ni pod jednim oblikom osim posvuda gdje se govorilo ja, ali to ne bješe ovo-tu-ti

*

Odvajkada su se nadali da je jedno među njima besmrtno, Otac Vremenā, koji da bi
bio otprije i traje u vijeke vjekova zato da prisustvuje i veže vežući *in aeternum* to-
što-je-bilo s onim što će biti

*

Najteže su najteže prve godine, prve godine poslije smrti: bit će da doista nešto
ostaje, trpi... - i strahovita odvratnost živog prema drugom mirisavom «uzroku»
(govorilo se), tvrdokorna strava njegove duše dvostruke sjene; tjeskobna preživjelost
salijeće preživjelog. Potom minuše stoljeća, pa kad je ovapnjena kost prešla u
kamenje, i kada su milijarde maglovito istoimene zbrisale svoja imena, tko se
uzbuđuje što su «Molière» ili «Tacit», ili pak Gertruda ili Patrick, ikada postojali,
«postoje» jošte...

S francuskog prevela Višnja Machiedo